

חוקרי שב"כ עינו את ע.ז. במהלך חקירתו

ע.ז., בן 31, הוא תושב עילאר שבמחוז טול-כרם. את עדותו גבה עו"ד הישאם אבו שחאדה, 31.5.06, במתקן המעצר המשטרתי שרון בפתח תקווה.

קוראים לי ע.ז. (ת.ז. _____) ואני תושב עילאר שבמחוז טול-כרם ובן 31. ב-13.7.05, בסביבות השעה 14:00, נסעתי במונית בתוך שטח ישראל, ליד באקה אל-רבייה. אנשי שב"כ עצרו את המונית והוציאו אותי ממנה. הם קשרו את הידיים שלי מאחורי הגב באזיקי פלסטיק, כיסו את העיניים שלי בחתיכת בד והכניסו אותי לרכב שלהם. בתוך הרכב היו גם כלבים. בזמן שהייתי בתוך הרכב אחד מאנשי השב"כ נתן לי מכה בצוואר.

הרכב עצר במקום שלא הכרתי ושם הוציאו אותי מתוכו והכניסו אותי לחדר שהיו בו שוטרים במדים. הורידו לי את כיסוי העיניים, השאירו את הידיים שלי קשורות מאחור והושיבו אותי על כסא רגיל מפלסטיק. אחד האנשים בחדר הציג את עצמו בפני כאיש שב"כ. שאלו אותי איך קוראים לי ומסרתי שם לא נכון. הייתה לי תעודת זהות ישראלית מזויפת והשתמשתי בפרטים שהופיעו בה. איש השב"כ הודיע לי שזה לא נכון והם כבר יודעים את מי אני באמת. הוא אמר שיום לפני שנעצרתי סייעתי לאדם מהשטחים להגיע מטול כרם לנתניה ושם הוא התפוצץ עם מטען חבלה. ניסיתי להסביר לו שבאמת הסעתי מישהו, שלא ידעתי מיהו, לנתניה, ואמנם היה לו תיק, אבל לא ידעתי שיש שם מטען חבלה.

חוץ מהעבודה שלי כנהג מונית עסקתי בעבר בגניבה של מכוניות והעברה שלהן לשטחים. נאסרתי כמה פעמים בעבר על עבירות פליליות שקשורות בגניבה ובפריצה לכלי-רכב. כשלקחתי את האיש שאחר-כך נודע לי שהתפוצץ בנתניה, אנשים מהשטחים אמרו לי שהאיש הוא גנב מכוניות כמוני ושהוא נכנס לישראל כדי לגנוב מכוניות חדשות. חשבתי שאף אעזור לו בגניבה אוכל להרוויח הרבה כסף, בגלל שמדובר במכוניות חדשות. אמרתי לאיש השב"כ שלא ידעתי שיש בתיק מטען ושחשבתי שיש בו כלי פריצה. החזיקו אותי שם שעתים. לא השתמשו נגדי באלימות ואמרו לי שאני אקבל מאסר עולם.

אחר-כך העלו אותי לרכב ולקחו אותי למתקן המעצר בפתח תקווה. אני לא יודע מה הייתה השעה, כי העיניים שלי היו מכוסות ולא יכולתי לראות אם היה אור או חושך, אבל נראה לי שכבר היה ערב. כשהגעתי לשם שאלו אותי אם יש לי בעיות רפואיות ואמרתי שלא. ידעתי שאני בפתח תקווה לפי מה שאמר לי איש השב"כ שהיה ברכב.

אחרי ששאלו אותי על המצב הרפואי שלי לקחו אותי לחדר החקירה. היו שם שלושה חוקרים שיצאו ונכנסו כל הזמן. החוקרים הושיבו אותי על כסא מברזל שהיה מחובר לרצפה. לכסא היו משענת ומושב מפלסטיק. הם קשרו את הידיים שלי באזיקים מאחורי המשענת וחיברו את האזיקים ללולאה

שמחוברת לחלק האחורי של הכסא. לרגליים שהכסא היו מחוברים אזיקי רגליים, שבהם קשרו את הרגליים שלי.

אני חושב שהחקירה התחילה בשעה 19:00 או 20:00. השאירו אותי קשור לכסא בלי הפסקה עד למחרת (14.7.05) בשעה 07:00 בבוקר, ואז נתנו לי ללכת לשירותים בפעם הראשונה מאז שעצרו אותי.

אחרי השירותים לקחו אותי לצינוק. נשארתי שם בערך חצי שעה והביאו לי לשם ארוחת בוקר. אחר-כך לקחו אותי לחדר החקירה וקשרו אותי לכסא באותה צורה. חקרו אותי עד 13:00 בערך ואז שחררו לי את יד אחת והשאירו את השנייה קשורה לכסא מאחור. הביאו לי ארוחת צהריים ואחרי חצי שעה או שעה קשרו את היד שלי שוב לאחור. אחר-כך לקחו אותי לחדר החקירות, והמשיכו לחקור אותי עד השעה 21:00 בערך. ואז החזירו אותי לצינוק. בעצם מרגע שהתחילה החקירה בפתח תקווה (ב-13.7.05 ב-20:00 בערך) ועד למחרת בשעה 21:30 לא נתנו לי לישון בכלל. החוקרים התחלפו אחד עם השני וחקרו אותי ברציפות פחות או יותר.

במהלך החקירה הזו לא השתמשו נגדי באלימות פיזית ישירה, אבל קיללו אותי כל הזמן ואיימו עלי במאסר עולם.

ב-14.7.05 בערך בשעה 21:30 נתנו לי ללכת לישון עד למחרת, ואז היה שבת ולא חקרו אותי עד הערב. בערב לקחו אותי והושיבו אותי שוב על הכסא. קשרו את הידיים שלי מאחורי המשענת של הכסא ואת הרגליים שלי לאזיקים שבבסיס של הכסא. נשארתי בחדר החקירה עד למחרת (יום ראשון, 16.7.05). בלילה הזה לא ישנתי בכלל. בבוקר, בסביבות השעה 07:00 או 08:00 לקחו אותי לצינוק כדי לעשות את הצרכים והביאו לי ארוחת בוקר. ההפסקה בצינוק נמשכה חצי שעה בערך ואז לקחו אותי בחזרה לחקירה.

היו לי כאבי גב חזקים בגלל הישיבה הממושכת על הכיסא כשאני קשור. הייתה רק הפסקה אחת בחקירה, לשעה, ואז קיבלתי את ארוחת הצהריים כשאני קשור ורק יד אחת משוחררת כדי לאכול בה. נשארתי בחדר החקירה ברציפות עד הערב. יכולתי לראות דרך החלון של חדר החקירה שהחשיך בחוץ. בערב לקחו אותי לצינוק ונתנו לי לישון עד הבוקר.

החזיקו אותי בפתח תקווה 15 יום. בימים שאחרי ה-16.7.05 חקרו אותי כל יום, כולל שישי ושבת, חוץ מיומיים שבהם לא חקרו אותי בכלל, אחרי שהפעילו נגדי אמצעי חקירה קשה במיוחד. החקירה הייתה מתחילה בשעה 08:00 או 09:00 בבוקר ונמשכת עד השעה 20:00 או 21:00, עם הפסקת צהריים באמצע.

אחרי שהייתי שם שישה או שבעה ימים החוקרים הודיעו לי שהם מתכוונים להשתמש נגדי באמצעי שמשותמים בו בחקירות צבאיות (תחקיק עסכרי). הם הושיבו אותי על ספסל בלי משענת,

כשהרגליים שלי על הרצפה. קשרו את הרגליים שלי באזיקים ואת הידיים שלי קשרו באזיקים מאחורי הגב, ואז הורו לי להתכופף לאחור כשהישבן שלי על הספסל. רק הישבן והגב התחתון שלי נתמכו בספסל והגוף שלי היה מקושת. בשלב מסוים הביאו עוד אזיקים וחיברו אותם מצד אחד לשרשרת שמחברת בין שני הלולאות של אזיקי הידיים ומצד שני לשרשרת שמחברת בין הלולאות של אזיקי הרגליים. זה מתח עוד יותר את הגוף והיה קשה מאוד.

בשלב זה החוקרים הרימו את הספסל משני הצדדים שלו ועזבו אותו בפתאומיות, שמעתי משהו נקרע באזור שבין המפשעה לבטן התחתונה. באותו שלב התעלפתי ואני לא יודע כמה זמן הייתי בלי הכרה. כשהתעוררתי הרגשתי שהפנים שלי רטובות ממים ששפכו עלי.

הרגשתי כאבי תופת באזור המפשעה והבטן התחתונה ושמתי לב שהאזור הזה בגוף שלי התנפח. לקחו אותי למרפאה של מתקן המעצר ושם בדק אותי מישהו. אני לא יודע מה הייתה ההכשרה הרפואית שלו, אבל הוא לא המליץ על בדיקה של רופא מומחה או על אשפוז ולא נתן לי שום תרופה. הוא רק הורה לקחת אותי לצינוק. נשארתי בצינוק יומיים שבהם לא חקרו אותי. אחר-כך לקחו אותי שוב לחקירה וחקרו אותי כל יום מהבוקר ועד הערב.

הכאבים באזור המפשעה והבטן התחתונה נמשכו שבועות ולא קיבלתי שום טיפול רפואי. שום מומחה לא בדק אותי ולא עשו לי צילומים.

ביומיים שבהם הייתי בצינוק בלי חקירה הכניסו לצינוק עוד עציר. אני לא יודע אם הוא היה עציר רגיל או מדובב (עספור). הוא המליץ לי להודות בכל מה שמייחסים לי החוקרים ואפילו להמציא תיאור עובדתי כדי לשכנע אותם, גם אם זה לא משקף את מה שקרה באמת. אחרי שחזרתי לחקירה באמת סיפרתי סיפור דמיוני שלם, על זה שידעתי שהמתאבד מתכוון לבצע פיגוע.

כשלקחו אותי שוב לחקירה וסיפרתי את הסיפור הזה, החוקרים לקחו אותי לבדיקת פוליגרף. אני לא יודע מה היו התוצאות של הבדיקה אבל נראה לי שהם לא האמינו למה שסיפרתי. אני סיפרתי את זה כי קיוויתי שזה יביא לסיום החקירה ושאוכלי גם אקבל טיפול רפואי.

הצינוק שבו החזיקו אותי היה בגודל של 2x2 מטר ולא היה בו פתח לאוויר נקי או לאור שמש. הקירות היו מחוספסים כל-כך שאי אפשר היה להישען עליהם. באחד הצדדים היה חור ברצפה לעשיית צרכים. המנורה בתקרה דלקה במשך 24 שעות ביממה, וזה הפריע לי להירדם. בצינוק מאבדים את תחושת הזמן ויכולתי לדעת מתי יום ומתי לילה רק לפי הארוחות שהגישו לי ולפי החלון בחדר החקירה.

האוכל שהגישו לי בצינוק היה באיכות ירודה והכמות שלו לא הספיקה כדי לשבוע. ארוחת הבוקר כללה ביצה קשה שלעיתים קרובות הייתה ישנה ומסריחה ופרוסות לחם. ארוחת הצהריים כללה

פסטה מעוכה וקרה ופרוסות לחם וארוחת הערב הייתה בדרך כלל דומה לארוחת הבוקר ולפעמים כללה גם מלפפון או עגבנייה.

אחרי חמישה עשר יום בפתח תקווה הודיעו לי שהחקירה הסתיימה ואני עובר לכלא רגיל. לקחו אותי לכלא מגידו ושמו אותי בחדר מרווח עם עוד עצירים. האוכל שם היה טוב יותר מזה שבצינוק וגם הכמות הייתה יותר גדולה. הארוחות כללו בשר טרי, עוף ופירות וירקות טריים. כמה עצירים שהציגו את עצמם כמנהיגים של האסירים פנו אלי. הם אמרו שהם יכולים ליצור קשר עם הארגונים הפלסטיניים מחוץ לכלא ושאני צריך לדווח להם מה אמרתי בחקירה ומה לא אמרתי.

החזיקו אותי במגידו תשעה ימים. בגלל כל השאלות ששאלו אותי על החקירה חשדתי שהעצירים שהיו איתי הם משת"פים (עסאפיר) ושהתפקיד שלהם הוא לדובב אותי. הייתי עצור בעבר ואני יודע שבדרך כלל עצירים לא שואלים אחד את השני שאלות כאלה. בזמן שהייתי שם העצירים התייחסו אלי בכבוד ובנימוס ולא השתמשו נגדי באלימות.

אחרי תשעה ימים החזירו אותי לפתח תקווה והחזיקו אותי שם חודש. ביום שחזרתי הביאו את אחי והכניסו אותי לצינוק שלי. השאירו אותי שם ארבעה ימים ואחר-כך לא ראיתי אותו יותר. אני חושב ששחררו אותו. ב-15 הימים הראשונים חקרו אותי כל יום חוץ משישי ושבת, בין השעות 08:00 ו-20:00 בערך, עם הפסקת צהריים. אחרי 15 יום הפסיקו לחקור אותי. בשלב מסוים, כשכבר לא חקרו אותי, נפגשתי עם נציג של הצלב האדום. בערך 25 או 26 יום אחרי שנעצרתי לקחו אותי לדיון בהארכת המעצר, ושם נפגשתי בפעם הראשונה עם עורך הדין שלי, נאיל זחאלקה. באותו יום עורך-הדין רק תירגם לי את מהלך הדיון ולא הייתה לי הזדמנות לדבר איתו או לספר לו מה שקרה לי בחקירה.

חודש אחרי שחזרתי ממגידו לפתח תקווה העבירו אותי לכלא גלבע, ושם בדק אותי בפעם הראשונה רופא. הרופא אמר שכנראה שיש לי בקע במפשעה ושאני צריך ניתוח. בכלא גלבע נפגשתי עם עורך הדין שלי ויכולתי בפעם הראשונה לתאר לו את החקירה ולהתייעץ איתו.

הגישו נגדי כתב אישום על סיוע למתאבד שגרם למותם של חמישה אנשים. הדיון נקבע ל-4.6.06 בבית המשפט הצבאי בסאלם.